

fremmede Ordener, som det gaar med at meddele indenlandts; der er Ingen; der gaar sær- lig Nam forbi i de Samfundskredse overhovedet; som faae disse Udmærkelser: Gauffe-vist, der er jo den Forfjæl, at vover en simpel Soldat sit Liv og Blod, saa han fortjener Hæder, saar han et Dannebrogskors, vover en Anden det og maasse legger Tapperhed for Dagen i meget mindre Grad, skal han selv- følgerig have Ridderkorset. Der er jo altsk Forfjæl efter de forskjelligte Samfundslag, men vi kunne lige saa lide dele dem; som blive hjemsogte af fremmede Videner; efter Sinds- laget, som dem, der faae danske Ordener. Men det kunde være interessant og morsomt nok, saa længe man ikke havde noget Bedre, det vil sige, saa længe man ikke fik det. Hele af- skaffet, at se Grundene anførte i de Regje- ringstillabelser til at bære fremmede Ordener, som gives visse Bedkommende. Man kan ellers blive en hel Del betænkelig ved saaledes at se almindelige Statsborgere, som man ellers ikke har mærket noget videre til her i Sam- fundet, i den Grad skjæntes Opmærksomhed fra andre Regjeringer. Vi ere et lille Sam- fund, der er jo mange Midler for de Store, hvorved de kunne vinde Folks Hjerte, drage Folks Tanker og Kræfter ligesom ud i frem- med Tjeneste, i Stedet at vi trænge haardt til dem her i vort eget Land. — Ungaende Forslaget under § 2 skal jeg gjøre opmærksom paa, at det, jeg her tillader mig at foreslaa, er en simpel Følge af Grundlovens Bestem- melse i § 92. Der staar vel i den nævnte Paragraf: Enhver til Udel, Titel eller Rang knyttet Forret skal være hævet, men desuagtet bestaar der i Følge de af mig nævnte For- ordninger for de Bedkommende en Forret til at bære disse Titler. Nu lægge man megen eller liden Vægt paa denne Forret; en Forret er det dog, og som en Forret betegnes det ogsaa i vedkommende Forordninger. Det er altsaa i fuld Overensstemmelse ikke blot med Grundlovens Aand, men med dens Ord, at disse Titler hæves for de Bedkommende. Som Tidsgrændse er det fast- sat, at de skulle beholde dem for deres Livs- tid. Man vil maasse herimod indvende, at de ikke vel kunne beholde dem længere, men

det forekommer mig dog, at ligesom vi have været Vidne til, at Somme, for ikke at nævne en bestemt Person, ere blebne ophøiede i Udel- standen efter Døden, saaledes kunde man ogsaa tænke sig, at de kunde beholde Udel- skabet i en vis Forstand efter deres Død. Jeg tror ikke, at vi herved berøve Noget den Ret, de for Diebliffet have, men vi hjælpe derved til at tilvejebringe en Sund og fornuftig Etghed i dette Forhold, og det er min Overbevisning, at vi hjælpe Mange af de Bedkommende til lettere at kunne finde sig til Rette i Samfundet, til at kunne komme i de forskjelligte borgerlige Stillinger, til at kunne gjøre større Nytte både for sig selv og Andre, end det nu er muligt paa Grund af visse konventionelle Forestillinger og Tænkemaader, som nu findes i disse Kredse. Det ser ganske vist noget behjnderligt ud, at et Barn fødes med særegen Forret til en vis Titel og med Udgang til en bestemt Rang, aldeles uanset noget som helst Fortrin i materiel eller aandelig Henseende. § 3, 1ste Punktum, vil ind- skjænte Rang til at gjælde udelukkende for Hofforhold, i saadanne Forhold kan Rang jo være aldeles berettiget. Det er ikke for at abandere i andre Forhold over for hinanden indbyrdes, men Rangen betegner her kun den Rækkefølge, hvori Kongen bestemmer, at Underaatterne skulle fremtræde for ham. Det er altsaa en anden Bestemmelse af Rangen end den, som hidtil har været gjældende, men jeg tror ikke, at der kan indvendes Noget der- imod, og jeg skal i saa Henseende henbise til Indenrigsministerens Udtalelse i 1849. Han sagde nemlig, at det hele jo havde en liden Værd, og blandt Andet erklærede han ogsaa, at Rangen lettelig kunde indskrænktes til at gjælde blot for Hoffet. Det er altsaa i Over- ensstemmelse med disse Udtalelser og i det hele med den Tankegang, som da gjorde sig gjældende paa forskjellig Måde, at disse Bestemmelser ere fremkomne, og da Rangen altsaa kun kommer til at vedrøre Kongens Hø- orden, er det en Selvfølge, at de offentlige Statskibender ikke have Noget at gjøre med at meddele Eligt. I Konsekvens dermed fore- slaas der i sidste Stykke af § 3, at disse Forordninger vedkommende Rangen skulle være